

Két öklével üti a bőröndtetőt a játékos, hogy bezúzza. A hatodik menetnél elzsibbad a keze. Valami éles szerszámot keres a tekintetével. Íróasztalán ott van a zsebkése, utazóruhájának zsebeiből kiszedett többi aprósággal. Öngyújtó, névjegy, kulcsok között. Pillanatra megfélemedezik mindenről, legyúri izgalmát s a névjegy után nyúl. Erről egészen megfélemedezett. Még Konstantinápolyban kapta. Kitől is? Igen. A hotelportás szaladt utána s utolsó pillanatban nyomta a kezébe az autónál. Akkor dühében, fölzaklatott állapotában, zsebregyúrte. Ki küldhette? . . . Ismeretlen írás. Karosszéria gyáros . . . Mit akarhat tőle? . . . Megfordítja a névjegyet. Megtántorodik s rázuhan íróasztalára. Szeme előtt összefut az ismerős írás: «Csacsinkó! Meglepetést tartogattam a számodra. Apuskát! Ő ült velem a csónakban s vele találkoztál Párisban az Arc de Triomphe-nál is . . . Tudom, kellemetlen és érthetetlen volt a játék amit üztem, de ennek így kellett történnie. Este a vacsoránál mindent megértesz. Várunk. Csókollak. Csókolunk . . .»

Akkorát ordít, hogy összerezzen a saját hangjától. Mintha ökölrel szíven vágta volna valaki.

— Most kell elolvasnom ezt a levelet? Én örült! Mindennek az a hülye portás az oka. Halló! — kapja föl a szobatelefon kagylóját. — Portás? Kapcsolja kérem Istambult, Pera Palace. Amilyen gyorsan csak tudja . . . Nem, nem. Lemegyek a telefonhoz. A bőröndjeimet vitesse az állomásra. Utazom . . .

S már ismét táncol s tovább dudolja a félbehagyott angol valcert. Az öltözködéssel pillanat alatt kész. Magára rántja felöltőjét. Kirohan a folyosóra. Aztán hirtelen megfordul a nyitvamaradt ajtó felé. Vissza a szobába. Az asztalon a behorpadt mellű bőrönd. Mellette a nyolcadik kártyalap, a levélke: «Hotel Savoy . . . Pálmakert . . . Feltétlenül . . . Lamda . . .»

Egy mozdulattal lesöpri a földre. Sugárzó arccal elindul. Valamibe belebotlik. Az elgurult inggomb. Mint a héja csap le rá. Zsebre vágja. Aztán végtelen nyugalommal az ajtóhoz lép s lecsavarja a villanyt.

TUNÓDÓ.

*A legszebb fa is leveti
fürtös haját, a lombot*

*és csak az az eredeti,
ami már összeomlott.*

*Lásd, minden új, minden egész
csupán csak dac, hiúság,*

*hazug az erő, meg az ész
s zöld gyümölcs az ifjúság.*

*Nappallá tör az éjszaka,
vad hullám lágy körökké,*

*porrá a csont, a hús, csak a
jérgék élnek örökké.*

Kiss Tamás.